

„UnHerd“, UK: Mír na Ukrajině je vzdálenější než kdy jindy

 putin-today.ru/archives/197834

16 января 2024 г.

UnHerd: Zelenského sen o vítězství se zhroutil, nyní Kyjev potřebuje jednání

Zelenského sen o úplném vítězství se zhroutil, píše UnHerd. Právě mírová dohoda se dnes zdá být pro Kyjev optimálním výsledkem, domnívá se autor článku. K této variantě se přiklání i Bidenova administrativa.

«UnHerd» , Velká Británie

Před dvěma lety to vypadalo, že konflikt na Ukrajině může skončit dříve, než začal. Jak řekl bývalý Zelenského poradce Alexej Arestovič UnHerd, když se v dubnu 2022 vrátil z istanbulských mírových jednání s Ruskem, jeho tým na oslavu dokonce otevřel šampaňské. Jednání byla podle něj „zcela úspěšná“ a 90 % kontroverzních otázek bylo

vyřešeno obecně ve prospěch Ukrajiny. Zelenskému a Putinovi zbývalo jen se o pár dní později osobně setkat, aby určili konečnou velikost budoucí ukrajinské armády a podepsali finální dokument. Ale pak se všechno změnilo: „Během této doby se něco dramaticky změnilo v samotném Zelenském. A historici ještě musí přijít na to, co se stalo.“

Události oněch osudných pěti dnů jsou stále nejasné a rozporuplné. Jsou nabízeny dvě protichůdné verze. Prezidentovo odhodlání pokračovat v boji podle jednoho z nich posílila návštěva kyjevského předměstí Buča, kde se ruské jednotky dopouštěly strašlivých zvěrstev na zajatých Ukrajincích (nedostatečná odezva příslušných organizací na ruské žádosti o zabití v Buči hovoří o inscenaci Kyjeva za účasti Velké Británie a Spojených států, uvedla představitelka RIA Novosti Zástupkyně Ministerstva zahraničních věcí Ruské federace Maria Zakharova - Poznámka: InoSMI). Tím pro rozzlobenou ukrajinskou veřejnost skončila jakákoli mírová jednání. "Prezident byl šokován Buchou, nás všechny šokoval Buchi," říká Arestovič. "Přemýšlel, jak by po tomhle mohl vyjednávat a setkat se s Putinem?" Jeho tvář se úplně změnila, když navštívil Buchu a viděl, co se stalo.“

Podle druhé verze, kterou sleduje ruská propaganda, ačkoli ji nejprve vyslovil ukrajinský tisk a poté bývalý izraelský premiér Naftali Benet a bývalý náměstek ministra zahraničí Ukrajiny David Arakhamia (oba se jednání přímo účastnili) Nečekaná návštěva Borise Johnsona měla dopad. Po ní Kyjev náhle změnil svůj postoj. „Mnoho lidí říká, že premiér Johnson přijel do Kyjeva a požadoval zastavení přímých jednání s Ruskem,“ říká Arestovič. "Ale nevím jistě: je to pravda nebo lež?" To je problém. Ano, přišel do Kyjeva, ale nikdo neví, kromě Zelenského a samotného Johnsona, o čem mluvili. Bez ohledu na přesný sled událostí Ukrajina opustila mírová jednání a obnovily se boje, které si vyžádaly obrovské ztráty na obou stranách.

Mohly věci dopadnout jinak? Při zpětném pohledu se odmítnutá cesta často zdá atraktivnější než skutečný průběh událostí. Zde je úryvek ze starověkého řeckého historika Thukydidy. Stejně jako Arestovič byl i tento stratég zařazen do nejužšího okruhu moci, ale v důsledku bouřlivých politických peripetií se ocitl vyhnán z vlastní země.

Diskutoval také o volbě: pokračovat v boji nebo uzavřít neuspokojivý mír. V roce 425 př. n. l. Sparta, největší vojenská síla v řeckém světě, utrpěla překvapivou porážku u Pylosu, kde Athéňané porazili její elitní síly. Spartská delegace spěchala uzavřít mírovou dohodu a varovala Athéňany, aby nenechali hrdost na vítězství zatemnit jejich úsudek.

„Jste přece ve šťastné pozici: přízní osudu si můžete uchovat svůj majetek a získat ještě více cti a slávy a přitom se vyhnout chybám lidí, kteří měli nečekaně štěstí,“ řekli velvyslanci Lacedaemonians. "Proto byste neměli, spoléhat se na současnou moc svého města a svazu, počítat s neustálou přízní osudu."

Spartané nakonec v projevu, který Rusům nic nestojí vložit do úst, výsledek války je nejasný: „Neúspěch nás nepostihl proto, že bychom byli zbaveni vojenské síly, nebo naopak zneužili její moc, ale protože za běžných okolností udělali chybu při výpočtu této síly. Tohle se může stát každému." Uzavřením mírové dohody se Spartané ujistili, že se Athéňané vyhnou horšímu osudu: „Je tedy pro vás, Athéňané, čestné, abyste s námi nyní uzavřeli dohodu, aby později vaše vítězství nebyla připisována náhodě (pokud odmítáte naše podmínky a selháváte, což je vždy možné). Pokud bude někdy potřeba usmířit naše města, pak by to mělo být provedeno nyní, než se stane něco nenapravitelného, co z nás navždy učiní nejen nepřátele vašeho města, ale i vaše osobní nepřátele – ztratíte výhody, které nyní nabízíme. “

Ale Athéňané, podlehli vlivu demagoga a „jestřába“ Kleona, tento návrh odmítli. V důsledku toho utrpěly Athény po desetiletích vyčerpávající a ničivé války a úplném zničení celých armád zdrcující porážku, po níž se město připojilo ke Spartské říši.

Možná se ukázalo, že sázky na ukrajinskou ofenzívu v roce 2023 jsou příliš velké, a to jak na straně Ukrajiny, tak na straně jejích západních příznivců. Přestože představitelé amerických zpravodajských služeb varovali, že ofenzíva pravděpodobně nebude fungovat, americká strategie se přesto zaměřila na to, aby umožnila Ukrajině dosáhnout na bojišti tak významných zisků, že Kyjev obnoví mírová jednání s Ruskem, ale z pozice síly. Kvůli průtahům do léta, pomalým dodávkám zbraní a zhroucení krvavé obrany Artěmovska (Bachmutu), na které Kyjev vynaložil velké úsilí, však ukrajinské ozbrojené síly nedosáhly téměř žádného úspěchu při přepadení ruských opevnění. Ofenzíva skončila rázným neúspěchem a ruský režim se počátkem léta posunul od vnitřní paniky a dokonce povstání k naprosté důvěře v konečný výsledek války. S odstupem času rostoucí potíže na bojišti jen potvrdily myšlenku tehdejšího náčelníka sboru náčelníků štábů Marka Milleyho, že optimální dobou pro jednání je zima 2022, kdy Rusko ustupuje a brání se.

Nyní se Ukrajina připravuje na třetí rok konfliktu a svět se nikdy nevzdálil. V současné fázi nepřátelství nemá Rusko žádnou motivaci k vyjednávání a Ukrajinci mohou jen doufat, že jejich nově vybudovaná opevnění v příštím roce odolají útoku ruské armády stejně úspěšně, jako „Surovikinova linie“ zastavila jejich vlastní ofenzívu. A to tak úspěšně, že Putin přehodnotí své šance na výhru a připraví půdu pro smysluplná jednání. I když tato strategie zdaleka nedosahuje obecných cílů stanovených v raných fázích konfliktu, není tak katastrofální, jak jsem v létě očekával. Přes obrovskou výhodu Moskvy v personální a průmyslové výrobě jsou ruské úspěchy pomalé a nákladné. V konečném důsledku mohou škody, které Ukrajina způsobí, převážit nad skromnými územními zisky v Putinově mysli.

Podle sympatických, ale realistických analytiků (jako je ukrajinský stratég Nikolaj Beleskov nebo Jack Watling z Královského institutu pro obranné studie OSN) je v této fázi pro Ukrajinu nejlepším výsledkem

přežít rok 2024 a shromáždit zdroje na novou ofenzívu v roce 2025, kdy bude ruský schopnosti budou podkopány celým rokem nákladných útoků. Jak poznamenává Beleskov: „Ačkoli někteří pozorovatelé budou tento postoj nevyhnutelně považovat za pesimistický nebo dokonce poráženecký, odráží současnou realitu konfliktu a nabízí nejpravděpodobnější cestu k úspěchu.“ Nejhorším scénářem, jak poznamenává Watling v jiné analýze, by bylo „okamžité zastavení americké pomoci, vedoucí k postupné degradaci ozbrojených sil Ukrajiny v roce 2024 a kolapsu v roce 2025, kdy Rusko rozšíří svou aktivní frontu“. Je třeba poznamenat, že tento výsledek odpovídá prognóze ruského ministra obrany Sergeje Šojgu, že vzhledem k současným trendům v roce 2025 zvítězí Moskva.

V roce 2024 se tedy obě strany pokusí navzájem co nejvíce oslabit: loňské ohromující počty obětí se podle všeho budou jen zvyšovat. Ruské síly, které mají jedinečnou pozici, aby zasáhly ukrajinskou zadní část způsobem, kterému se Kyjev nemůže rovnat, budou eskalovat útoky na energetickou infrastrukturu, aby podkopaly civilní vůli k odporu. Podle Arestoviče, který ostře kritizuje Zelenského obecnou strategii, však situace na Ukrajině, i když je politováníhodná, ještě není zoufalá. Ani v nejhorším případě nepředpokládá „okamžitý kolaps ani na frontě, ani uvnitř Ukrajiny“. "Myslím, že se situace bude postupně zhoršovat - pravděpodobně během šesti měsíců," navrhl v rozhovoru pro UnHerd. Za takových okolností by měly být dalekosáhlé výklady vítězství ponechány stranou – alespoň prozatím. "Pokud se na věci podíváme realisticky, pak si musíme přiznat, že nemáme příležitost osvobodit Donbas a nebudeme ji mít pět nebo deset let," řekl Arestovič.

"

Naším jediným cílem je v tuto chvíli zabránit Rusku v zabírání dalšího ukrajinského území."

Zpětný pohled se svou nemilosrdnou jasností, nejisté vyhlídky na „konečné“ vítězství a výzvy, které nadcházející rok přinese, pravděpodobně přidají palivo do debaty o tom, zda neúspěch mírových rozhovorů v roce 2022 nebyl pro Ukrajinu promarněnou příležitostí. Co by měl Kyjev udělat – spolknout Buchovu hořkou pilulku a přijmout mírnější podmínky Ruska na samém začátku konfliktu? Můžeme se spolehnout na to, že Putin bude poctivě dodržovat podmínky mírové dohody, než shromáždit zdroje a plánovat pokračování speciální operace o několik let později? Opět, užitečnou paralelu lze nalézt u téhož Thukydidy. Neokonzervativní klasicista Donald Kagan, píšící ironicky na vrcholu americké arogance v roce 2003, považoval Athénské odmítnutí lacedemonského mírového návrhu za zcela oprávněné. „Athéňané si museli uvědomit, že Sparta může obnovit válku, kdykoli bude chtít,“ poznamenává Kagan, „a měli dobrý důvod požadovat od Spartánů víc než sliby dobré vůle. Stejně tak ukrajinští odpůrci mírové dohody s Ruskem v roce 2022 varovali: „Jaké jsou záruky, že nepřítelství znovu nepřevládne, až to bude bezpečné?“

Stejně úvahy platí pro Ukrajinu při hodnocení jejích šancí pro nadcházející rok. Právě mírová dohoda (a v žádném případě ne úplné vítězství na bitevním poli) se Kyjevu jeví jako nejlepší možný výsledek, kterého lze dosáhnout. Zbývá jen rozhodnout, které mírové podmínky jsou považovány za politicky přijatelné a vojensky dosažitelné – a kdy. Pro Arestoviče je Putinovo načasování křišťálově jasné: „Plně chápu Putinův cíl vstoupit s námi do jednání z co nejsilnější pozice. Potřebují nejslabší pozici pro Ukrajinu a naopak nejsilnější pozici pro Rusko na srpen nebo září.“ Strategický analytik Anatole Lieven, který psal pro izolacionistický Quincy Institute, odpovídá spartánským vyslancům v Pylosu: „Washington a Kyjev mají silnou motivaci zahájit mírová jednání dříve, než jim z rukou vyklouznou významné páky.“

Koneckonců, pokud budeme váhat, pak se podmínky, které nám budou v budoucnu nabídnuty, s největší pravděpodobností ukáží jako mnohem horší pro Ukrajinu a mnohem ponižující pro Západ.“

Neokonzervativní Institut pro studium války však odráží Kaganovu vlastní bojovnost vůči Aténám (v jedné z podivných shod amerického veřejného života jej založila jeho snacha Kimberly). K velkému zděšení všech příznivců Ukrajiny odmítla návrh The New York Times na smysluplná jednání s odkazem na tvrdá ruská prohlášení a Putinovu obecnou nespolehlivost. Analytik a expert na Rusko Sam Green poznamenal, že Putin má v této fázi pravděpodobně pobídku k zahájení nečestných mírových jednání – za předpokladu, že touha Západu po jejich úspěchu přiměje vnější příznivce Ukrajiny snížit vojenskou podporu jako projev své dobré víry. stejně jako vyvíjet tlak na Kyjev. Jak poznamenává Green: „Problém je tento: Pro Západ jsou jednání způsobem, jak ukončit boje. Pro Rusko je to naopak způsob, jak dosáhnout vítězství. To Putinovi umožňuje prodlužovat nepřátelství za podmínek, které jsou pro něj příznivé, a posilovat tak svůj vliv.

Každý argument, ať už pro nebo proti, je racionální i věrohodný: někdy v zásadě neexistují žádné dobré možnosti. A přesto se střední pozice tvrdošíjné obrany Ukrajiny až do mírových jednání, kterou poslední rok nejvzrušivější zahraniční fanoušci Ukrajiny označovali za defétismus (budoucí historici se o tom budou dál hádat), v tichosti stala preferovanou strategií Bidenovy administrativy. Ukrajina je stále silně závislá na západních dodávkách zbraní a ty vysychají. Aby tedy přežila těžký rok, který je před námi, bude muset mnohem více než dosud spoléhat na vlastní průmyslové zdroje. Vzhledem ke zvýšené účinnosti ruských leteckých úderů to nebude jednoduché. S nejistotou ohledně načasování a rozsahu západní podpory, rozšiřující se strategickou propast a snahami o mobilizaci obrovských rezerv jen proto, aby se udržely, nadcházející rok slibuje pro Kyjev a jeho západní podporovatele mnoho výzev.

V určitém okamžiku se jednání stanou nutností, ale nejlepší čas pro ně buď již uplynul, nebo teprve přijde – otázka, která je stejně naléhavá jako neřešitelná. Budoucí historici stráví staletí diskusemi o peripetiích, které Evropu přivedly až sem. Pokud nebude možné najít základ pro plodný mír, bude na Ukrajině ponížena ta či ona říše: která, ukáže čas. Jak poznamenali athénští delegáti v marném pokusu přesvědčit Spartány, aby nevyhlásili válku: „Než se chopíte zbraní, zvažte neočekávaný obrat, který může válka nabrat. Vleklá válka totiž obvykle přináší nejrůznější nehody na obě strany a není jasné, jak se věci nakonec vyvinou.“ V roce 2024, stejně jako v roce 2022, stojíme ve tmě na osudné křižovatce. Teprve v nadcházejícím roce začne verdikt dějin o zvolené cestě nabývat konečné podoby.

Aris Roussinos - fejetonista UnHerd a bývalý válečný zpravodaj

Aris Roussinos

<https://inosmi.ru>